

efter Loven, i Almindelighed ikke ere Jurister, og jeg tror, at for Folk i Almindelighed er det af Betydning, at Lovens Text er affattet saa bestemt i sine Udtryk, at man vanskeligere kan tage feil, og hvis derfor Udtrykket „forsætlig“ blev sat ind, vilde jeg allerede anse dette for et Fremstridt. Satte vi dernæst Ordet „fornærmer Kongen“ ind i Stedet for „krænker den Ærbødighed, der skyldes Kongen“, tror jeg, det vilde være et stort Fremstridt. Den ærede Ordfører har ogsaa givet mig Ret i, at Ordet „Fornærmelse“ her maa opfattes i samme Mening som ellers, hvor det omtales i Straffeloven, og jeg nævnedes nogle tydske Forfattere, som have kommenteret den tydske Straffelov, hvad dette Ord „Fornærmelse“ angaar, og de henviser ogsaa stadig til disse almindelige Bestemmelser angaaende Ureskrænkelse. — Rigeover for det ærede Medlem fra Middelfart (Mowrad) vil jeg sige, at dersom Straffelovens § 90 var affattet saaledes, at den angik dem, der forsætlig fornærme Kongen, tror jeg, at den Person, hvormod Andragendet gjælder, ikke vilde være blevet dømt. Der kan naturligvis tvistes derom, men hvis jeg har Ret heri, viser det, at dette vilde være et Fremstridt. Det vilde være en Forandring i Straffeloven, hvorved Domstolene bleve indskrænkede i deres Skjøn, og det er det, man ikke vil fra den anden Side ligefrem af politiske Grunde, hvis Berettigelse jeg imidlertid ikke skal underkjennde. Ikke desto mindre tror jeg som sagt, det vil være et Fremstridt i ligefrem civilisatorisk Henseende, kan jeg gjerne sige, og i den Anledning glæder det mig, at den ærede Ordfører saa bestemt har hævdet, at det at sige om Kongen, at han ikke staar over Partierne, ikke er nogen Fornærmelse. Det ærede Medlem fra Middelfart vilde gjøre de to Udtryk synonyme „at staa over Partierne“ og „at have Samfundets Tare for Die“, men alle vi, som sidde her, staa jo ikke over Partierne, vi høre hver for sig til et bestemt Parti, men jeg tror dog, at Enhver af os vilde anse det for en Fornærmelse, hvis man bestyldte os for ikke at have Samfundets Tare for Die. Jeg vil ønske, at det maa komme til at staa klart, at det paa ingen Maade kan kaldes fornærmeligt at sige om den konstitutionelle Konge, at han staar over Partierne, thi at sige om noget Menneske, at han staar over Partierne, vil jo i Grunden sige det samme som, at han er meget mere end et Menneske, og enhverjomhelst Menneskefor-gubelse synes jeg, man maa være imod, ogsaa den patriotiske. — Jeg veed ikke, om jeg har opfattet den høitærede Justitsminister rigtigt, men hvis den høitærede Minister er imod

Andringen af Straffeloven af den Grund, at derved muligvis et Udtryk som dette ikke vilde blive Gjenstand for Domfældelse, saa beklager jeg det. Hvis derimod den høitærede Minister er imod det af andre Grunde, som for Exempel at den høitærede Minister ikke mener at ville faae Leilighed til at gjen-nemføre et saadant Lovforslag, saa vil jeg sige, at vi jo paa Grund af Tidernes Ugunst allesammen mere eller mindre indtage den samme Stilling som den høitærede Minister, at vi desværre ikke ere istand til at arbeide ret meget paa Reformerne, men vi have jo dog altid den Trøst, at vi saa kunne bruge Tiden til at forberede Reformerne.

Ordføreren (N. S. Larsen): Jeg kan personlig være enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Goss) i, at man ikke behøver at have Trang til at benytte Ytringsfriheden paa en saadan Maade, at man kommer det Strafbare Grændse nær, men fordi vi to ikke have denne Trang, have vi jo ikke Lov til at forlange, at Lovgivningen skal være affattet efter dette Hensyn. Der har jo blandt det ærede Medlems Partifæller i tidligere Tid været mange, der have haft en videregaaende Trang. Sæt nu ogsaa, at de ikke mere have Trang til at drøfte Spørgsmaalet om Kongens Adkomst til at bestidde sin Throne, saa bør vi dog derfor ikke forlange, at Lovgivningen skal sætte Straf for en sliq Underjøgelse, det kan jo ikke være Grundlag for en Lovgivning. Jeg er selvfølgelig ogsaa ganske enig med ham i, at der er fat den Begrænsning for Domstolenes Skjøn, at den Ærbødighed, der skyldes Kongen, skal være krænket ved Trusler, Forhaanelser eller anden fornærmelig Adfærd, men jeg maa beklage, at jeg i de affagte Domme faar Midde til at forstaa, om ogsaa denne Begrænsning har gjort sig gjældende for Dommerne. Ialtfald kan man ikke se det. Den ene Domstol taler kun ganske i Almindelighed om den Kongen skyldige Ærbødighed, og Høiestret gjør ikke Sagen klarere, saa at hvis der er anvendt Skjøn, er det ialtfald ikke det Skjøn, vi maa kræve af enhver Domstol, et begrundet Skjøn, et Skjøn, hvor det er muligt for alle Andre at se, hvorpaa det støtter sig. Det kan man ikke se. Men det er jo muligt, at denne Diskussion og de Udtalelser, vi nu hørte fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, foreløbig kunne gjøre om ikke anden Gavn, saa dog den, at de kunne bringe Domstolene til at have et skarpere Die for, at den Begrænsning kræver Loven, at Ærbødigheden skal være krænket ved en fornærmelig Adfærd, og at denne Adfærds fornær-